

Contes i llegendes

Projecte literari
"Cap nen/a sense conte"

Antoni Argent Ballús
Núria Ramon Díez

El curs 2013-14 dos professors de secundària vam iniciar al Vallès Oriental el projecte literari “**CAP NEN/A SENSE CONTE**”, que pretén fomentar l'hàbit lector. En aquesta publicació es recullen els contes publicats fins ara en motiu de la celebració del cinquè aniversari.

El cost d'impressió s'ha finançat gràcies a la col·laboració de les empreses i entitats que figuren al final de la publicació. **MOLTES GRÀCIES!**

La lectura és un dels millors hàbits que podem transmetre als nens i nenes i és molt important que, de ben petits, gaudeixin llegint. **TOT COMENÇA AMB LA LECTURA...**

ASSOCIACIÓ EDUCATIVA I FORMATIVA TBCLASS (Les Franqueses del Vallès)

Entitat sense ànim de lucre que pretén millorar l'educació i la formació de la societat catalana promovent i realitzant activitats formatives i projectes d'investigació educativa.

L'associació va decidir donar suport al projecte “**CAP NEN/A SENSE CONTE**” pel seu component educatiu, didàctic i formatiu. En els contes apareixen valors fonamentals en el creixement dels infants que formaran part de les generacions futures. I en aquest sentit, hem de tenir ben clar que “*els nens/es del present són els ciutadans i professionals del futur*”.

Raons per llegir:

Per imaginar

Per aprendre

Per estimar

Per viure

Per valorar la vida

Per conèixer el món

“No hay mejor espectáculo que ver a un niño/a leyendo”
Günter Grass, Premi Nobel de Literatura (1999)

© Antoni Argent Ballús

© Núria Ramon Díez

1a edició: Maig del 2019

Dipòsit legal: B 14925-2019

Impressió, disseny de la coberta i composició: iGràfic · www.igrafic.com

Text i Projecte: Antoni Argent Ballús (antoniargent@gmail.com)

Il·lustradora: Núria Ramon Díez (nurietaramon@gmail.com)

Assessores lingüístiques: Sílvia Garcia Dalmasas i Berta Rubio Faus

Fotògraf: Jordi Muntal Leis

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida, sense autorització escrita del titular del copyright, la reproducció parcial o total d'aquesta obra amb qualsevol mitjà o procediment, compresos la reprografia i el tractament informàtic, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Per l'Arlet, la Queralt i l'Arnau.

ÍNDIX

El gat Romeu i el bosc màgic	4
La girafa Popota i l'arbre savi	22
La llegenda del drac Dragui	32
El pastisser de Torregrossa	46
El tresor del pirata Ferric	60

EL GAT ROMEU I EL BOSC MÀGIC

Hi havia una vegada un gat que vivia en una masia. Es deia Romeu, era de color ros i tenia una taca de color negre al voltant de l'ull dret i una altra al final de la cua. Tot el dia s'enfilava pels arbres, jugava amb altres animals i corria pels camps que hi havia al voltant de la masia. Una tarda del mes de juliol es va dir:

— Tinc ganes de veure món, descobrir llocs nous i conèixer altres animals.

Va agafar una petita motxilla, es va acomiadar dels seus estimats amics i va prendre el primer camí que va trobar. Quan ja feia una bona estona que caminava, es va aturar sota un arbre per descansar, al costat d'un rierol. De cop i volta, va sentir un soroll. Va mirar a dreta i esquerra, però no va veure res. Al cap d'uns instants, va tornar a sentir més sorolls. Va mirar enlaire i va veure que alguna cosa es movia entre les branques. D'entre les fulles, va treure el cap un esquirol.

- Qui ets?
- Sóc el gat Romeu. I tu?
- Em diuen Dents Grosses. Què hi fas per aquí?
- Vull conèixer llocs nous i viure aventures.

L'esquirol va baixar de l'arbre i va seure al costat del gat Romeu.

- Si vols viure una bona aventura, et puc dir on la pots trobar. Diuen que hi ha un bosc màgic on qui entra no en surt.
- I on és aquest bosc?
- És a set dies caminant, seguint aquest rierol. Aquesta aigua que veus entra al bosc i ningú no sap cap a on va.

El gat Romeu va pensar que seria tota una aventura entrar en aquell bosc per saber què amagava.

— Vols venir amb mi? —li va preguntar a l'esquirol Dents Grosses.

— Ui, no! Jo tinc molta por —va respondre.

— Jo sóc un gat molt valent i ràpid i t'ajudaré a vèncer la por. No vols saber què hi ha en aquell bosc?

— I tant que m'agradaria saber-ho.

El gat Romeu va convèncer l'esquirol Dents Grosses a emprendre junts aquell viatge. L'endemà, quan sortís el Sol, començarien a fer camí, seguint el rierol.

* * *

Mentre caminaven, el gat Romeu li explicava com corria, jugava i saltava a la masia. Corria amb altres gats pel graner, jugava amb les gallines i saltava per damunt de les bales de palla que hi havia al magatzem. No li faltava ni menjar, ni beure, ni companyia, ni diversió...

— I per què vas marxar? —li va preguntar l'esquirol Dents Grosses.

— Perquè volia conèixer altres animals i altres llocs. Estic molt content d'haver-te conegut i que m'acompanyis.

Durant hores van caminar seguint el rierol i només van aturar-se per descansar i menjar una mica. Quan es va fer fosc, van trobar un arbre amb un tronc ben ample amb un forat prou gran per passar-hi la nit.

De bon matí, uns sorolls els van despertar.

— Què són aquests sorolls? —va preguntar l'esquirol Dents Grosses.

Van treure el cap i, tot d'una, van veure com un conill es precipitava contra ells i anaven a parar dins l'amagatall on havien passat la nit.

— Quiets, que ens sentiran —va dir el conill.

Lluny de tot perill, van decidir sortir del tronc.

— Qui ets? —li va preguntar el gat Romeu.

— Sóc el conill Orelles Llargues. Em persequien dos

caçadors que volien que fos el seu dinar. Sort que he trobat el vostre amagatall! Què hi fan per aquí un gat i un esquirol?

— Jo sóc el gat Romeu i ell, el meu amic, l'esquirol Dents Grosses. Volem entrar al bosc que hi ha al final d'aquest rierol. En saps alguna cosa?

— I tant! És un bosc màgic, mesos enrere un caçador em va trobar ferit i em va curar perquè no havia vist mai un conill amb unes orelles tan llargues. Sempre estava enfadat i es queixava per tot. Quan va sentir que hi havia aquest bosc, va marxar de casa per descobrir-lo i encara no ha tornat.

— Ui, quina por! —va dir l'esquirol Dents Grosses.

— Vols venir amb nosaltres? —li va demanar el gat Romeu.

— No ho sé. A mi m'agrada estar sol i córrer pels boscos.

— Ens agradaria ser els teus amics —li va dir el gat Romeu.

— D'acord, vindré amb vosaltres i així m'expliqueu què és això de tenir amics. No n'he tingut mai.

— Doncs, som-hi! —van exclamar tots tres.

Tot fent camí, li van explicar com n'era de bonic tenir amics amb qui divertir-te, compartir el temps i confiar. Al conill Orelles Llargues, li va agradar molt el que li explicaven.

Ja havien passat tres dies i els nostres aventurers cada cop tenien més ganes de saber què trobarien en aquell bosc. El gat Romeu no havia estat mai tan lluny de la masia on havia viscut sempre. Estava molt content d'haver pres la decisió de marxar.

L'endemà van arribar a un lloc on el rierol es feia més ample i l'aigua quedava estancada tot formant una gran bassa. Al mig van veure uns ànecs blancs que s'estaven refrescant. Com que no estaven acostumats a veure ningú per aquell indret, van apropar-se cap als visitants.

— Què hi feu per aquí? — va preguntar-los un dels ànecs.

— Anem al bosc màgic — li va respondre el gat Romeu.

— Què? No sabeu que és molt perillós? Conec uns gossets que mesos enrere hi van anar i no han tornat. Us aconsello que no hi aneu.

— Gràcies per avisar-nos, però tots tres estem disposats a arribar-hi i descobrir què s'hi amaga.

De solte, d'entre les plantes que hi havia prop de la bassa, va treure el cap un ànec que havia escoltat la conversa.

— He sentit que voleu anar al bosc d'on no torna ningú. Si us sembla bé, us hi acompanyaré.

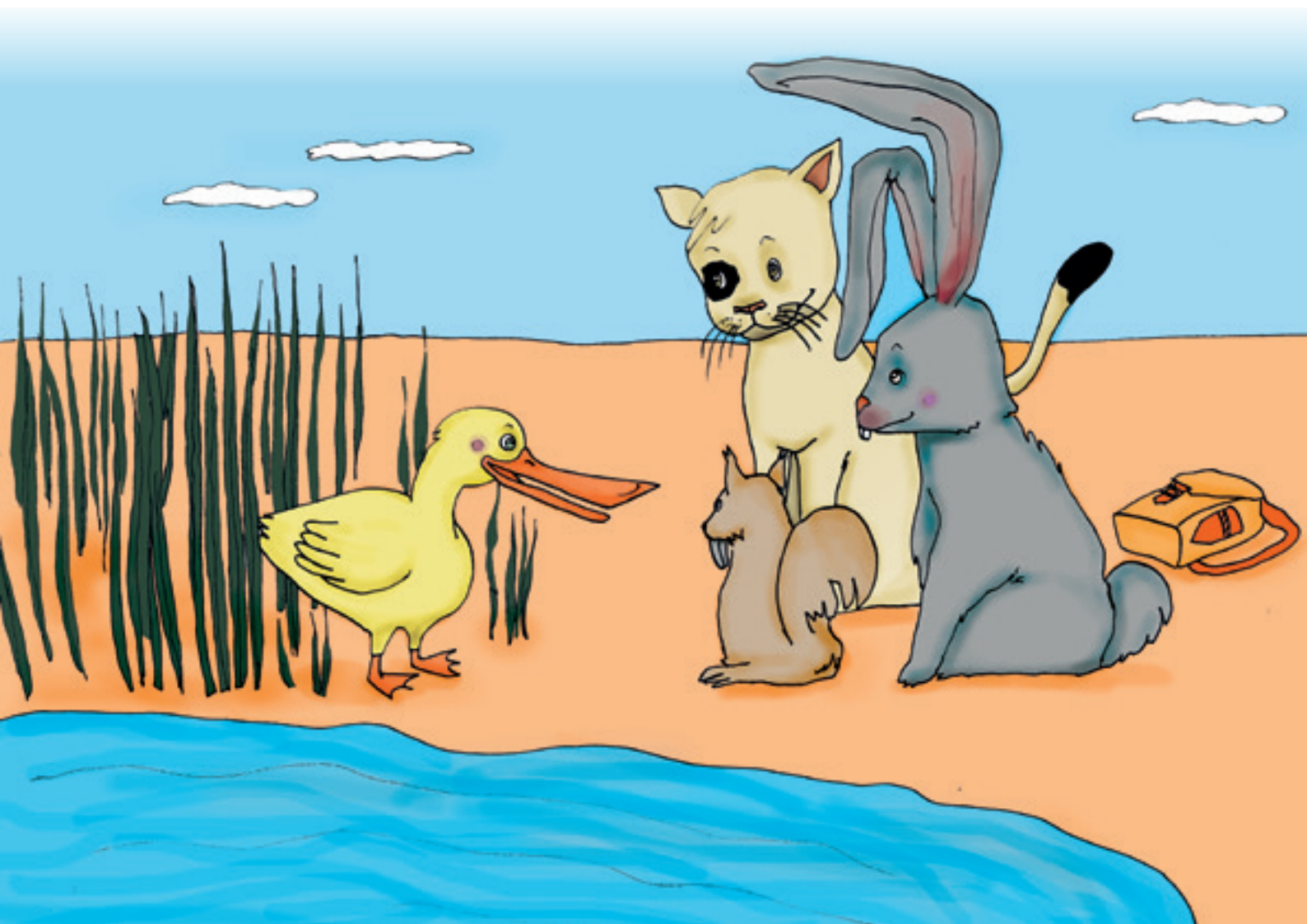
— Com et dius? — li va preguntar el gat Romeu.

— Em diuen Bec Punxegut.

Al gat Romeu, a l'esquirol Dents Grosses i al conill Orelles Llargues, els va semblar molt bona idea. Van decidir que un cop haguessin descansat reprendrien el camí.

L'ànec Bec Punxegut els va explicar que la resta d'ànecs el veien estrany perquè feia coses que no feien els altres. Quan es va imaginar la gran aventura, no s'ho va pensar dos cops.

— Ser diferent no és cap problema —li va dir el gat Romeu—. Hem d'acceptar els altres tal com són, perquè ningú no és igual.

Al cap de dos dies, van arribar a una zona on els arbres cada cop estaven més atapeïts. S'estaven acostant al bosc i l'esquirol Dents Grosses va començar a tenir por.

— Em sembla que al final no entraré al bosc.

— No tinguis por —li va dir el conill Orelles Llargues—. Amb aquestes orelles puc sentir qualsevol soroll des de molt lluny. Si hi hagués cap perill, us avisaria de seguida. I tu corres molt, oi?

— D'acord —va dir l'esquirol Dents Grosses—. Jo sóc molt ràpid i puc córrer molt de pressa.

Quan van deixar enrere aquells arbres, van trobar-se davant un enorme mur de pedra amb una porta. A dalt de tot, hi havia un rètol amb unes lletres:

Qui entra ja no en surt

Sabien que havia arribat el moment esperat. Quan es disposaven a obrir la porta, un mussol que estava sobre el mur els va advertir:

— Què voleu fer?

— Volem entrar en aquest bosc —va dir el gat Romeu.

— No sabeu llegir? No heu llegit el rètol? Us aconsello que no goseu explorar-lo. Fa mesos queestic en aquest mur observant tothom qui entra i no en surt ningú.

- I tu qui ets? — va preguntar l'ànec Bec Punxegut.
- Sóc el mussol Ulls Rodons. El meu amo, abans d'entrar-hi, em va dir que l'esperés aquí dalt i des d'aquell dia que no me n'he mogut.
- I no t'agradaria venir amb nosaltres a buscar-lo?
- L'esperaré aquí fora i que em digui què haig de fer.
- I si no en surt mai més? Passaran els anys i hauràs estat tota la vida aquí esperant-lo!
- Sí, tens raó. Us acompanyaré. Em sembla que és el primer cop que prenc una decisió.

I així, tots junts van entrar en aquell bosc. De seguida van comprovar que pràcticament no hi havia llum. El gat Romeu va recordar que dins la motxilla tenia una llanterna que els ajudaria a guiar-se en la foscor.

A mesura que avançaven, els arbres, arbustos i matolls cada cop eren més densos i no els permetien veure-hi més enllà. L'esquirol Dents Grosses va tenir la bona idea de pujar fins al capdamunt d'un arbre. La resta de companys hi van estar d'acord, però li van dir que anés amb molt de compte. Va començar a pujar molt ràpidament i,

tot d'una, el van perdre de vista. Grimparava i grimparava, però el tronc d'aquell arbre no s'acabava mai. Estava tan cansat que al final es va rendir.

Ja feia estona que els seus companys no en sabien res i estaven ben preocupats. El mussol Ulls Rodons va decidir anar-lo a buscar. Va enlairar-se i de seguida es va adonar que era molt estrany que aquells arbres fossin tan alts. Quan feia estona que volava, va trobar-lo estirat en una branca, recuperant-se.

— Estic molt cansat —va dir l'esquirol Dents Grosses—. Mai m'havia enfilat en un arbre tan alt.

— Sí, és molt estrany —va dir el mussol Ulls Rodons—. Puja a sobre meu, que baixarem.

Quan van ser a baix, els van explicar què els havia passat en l'intent d'escalar aquell arbre.

— Són uns arbres molt alts i sembla que no s'acabin mai. Estic molt cansat per tornar-ho a intentar —va dir l'esquirol Dents Grosses.

— Provaré de pujar a dalt de tot de l'arbre —va dir el mussol Ulls Rodons.

— Si veus alguna cosa, avisa'ns —va dir el conill Orelles Llargues—. Amb les orelles que tinc puc sentir el que es diu des de molt lluny.

El mussol va arrencar el vol. A mesura que pujava, les branques s'ajuntaven i impediien l'entrada de la llum. Hores i hores va estar volant fins que va arribar

al capdamunt. Però no hi va trobar un cel blau, sinó un cel fosc, sense núvols i sense ocells. Cansat de tant volar, va descansar damunt del punt més alt d'un arbre. Des d'allà, gràcies als ulls que tenia, va divisar un punt de llum a l'horitzó.

— Què deu ser aquella espurna de llum? — es va dir el mussol Ulls Rodons.

Va recordar què li havia dit el conill Orelles Llargues i va cridar amb totes les seves forces:

— Ja he arribat a dalt de tot dels arbres! Veig una llum molt lluny d'aquí! Començo a baixar!

El conill Orelles Llargues va explicar als tres amics el que havia sentit. Hores més tard, quan el mussol Ulls Rodons va arribar, ja dormien.

En llevar-se, els va indicar la direcció on podrien trobar aquella misteriosa llum i van començar a endinsar-se en aquell bosc. Al cap de moltes hores, van arribar a una gran porta. Al capdamunt hi havia una serp que els va avisar que si la creuaven no voldrien tornar enrere, tal com havien fet altres abans que ells.

— Segurament trobarem tots els que hi van entrar i no han tornat —va dir el gat Romeu.

— No us recomano entrar-hi, però depèn de vosaltres —va dir la serp.

— Hem fet un llarg viatge per arribar-hi i ara no ens farem enrere —va dir l'ànec Bec Punxegut.

En aquell instant, la porta es va començar a obrir i, de cop i volta, una llum els va enlluernar. A més, van començar a olorar unes aromes delicioses i van començar a sentir una dolça melodia.

— Som-hi! —va dir el conill Orelles Llargues.

Només traspassant la porta, van veure un cel de color blau radiant i un jardí amb flors mai vistes i arbres amb fruits saborosos que no s'acabaven. Quan n'agafaves un, en sortia un altre. Hi havia animals de tota mena: girafes, elefants i granotes. Al fons hi havia una cascada de bombolles de sabó de diferents colors i per tot arreu hi havia globus d'on penjaven pastissos.

L'esquirol Dents Grosses va animar els seus companys a endinsar-se en aquell fantàstic paratge. Semblava que hagués perdut la por i fos qui més ganes tenia de

conèixer aquell indret. Van entrar-hi molt a poc a poc, no es creien tot el que estaven veient.

Tothom reia, corria, saltava... Al bell mig del bosc, hi havia un bolet enorme. De la part més alta, uns petits follets es llançaven per un tobogan i queien en una piscina de boles. Se sentia una música agradable i suau arreu. D'una font no parava de brollar xocolata blanca i negra i, més enllà, hi havia un llac on naixia el rierol que els nostres protagonistes havien recorregut.

L'ànec Bec Punxegut de seguida va capbussar-s'hi i, en sortir, es va adonar que estava envoltat de peixos mai vistos. De cop i volta, el conill Orelles Llargues va reconèixer el cacador que l'havia curat. El recordava amb cara d'enfadat, però allà el veia feliç i amb un gran somriure. No s'ho podia creure. Es respirava un aire diferent, d'alegria i serenor. Finalment, el muscol Ulls Rodons va trobar el seu amo jugant amb altres animals. Els ensenyava a fer tombarelles.

Havien entrat en un altre món, en un paradís. En definitiva, un lloc per quedar-s'hi.

Van passar els mesos. Tots estaven molt contents allà, però al gat Romeu se'l veia trist.

— Què et passa? — li va preguntar el mussol Ulls Rodons.

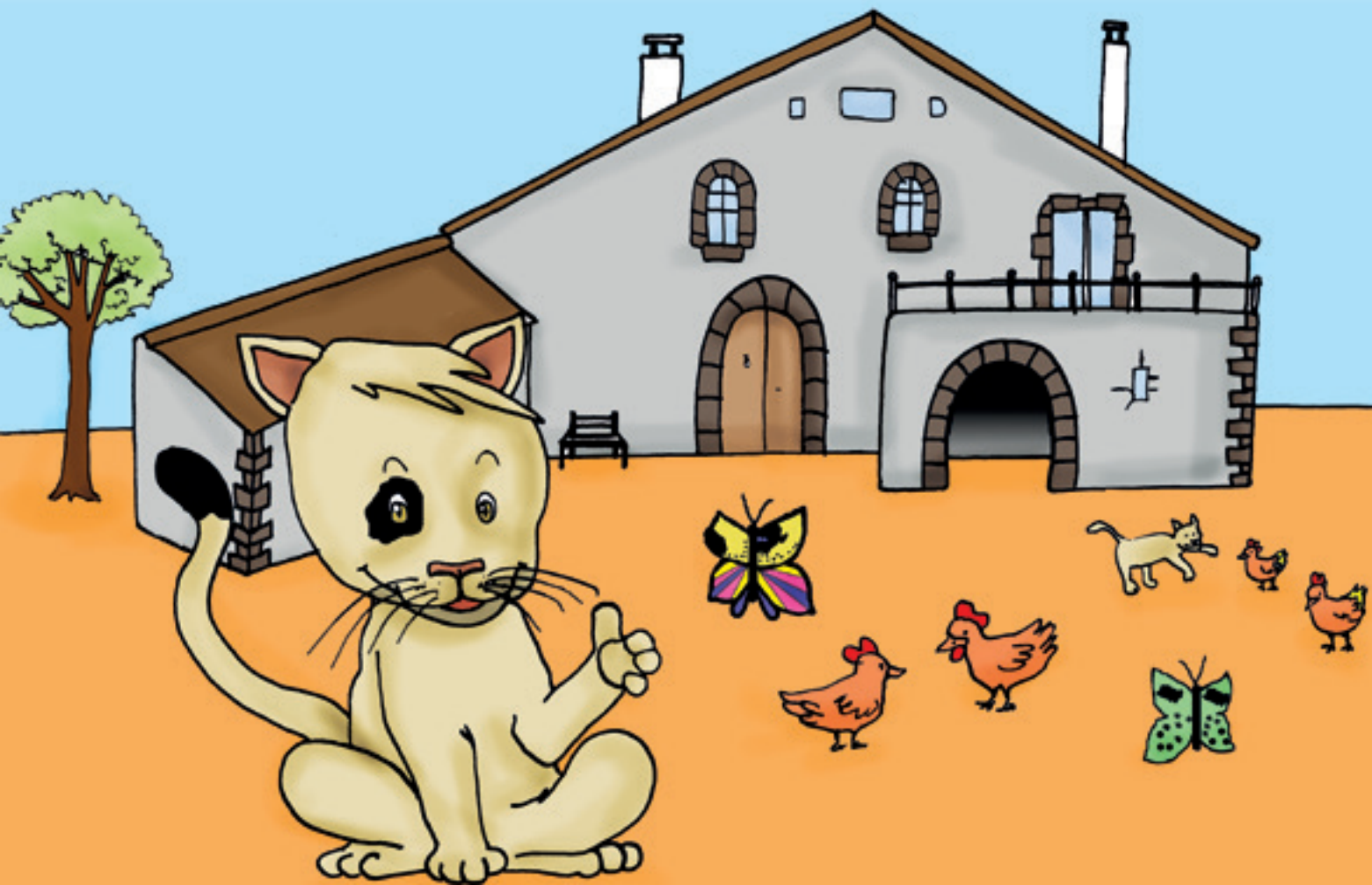
— Descobrir aquest bosc ha estat una gran aventura, haver-vos conegut també, però trobo a faltar els meus amics de la masia. Voldran que els expliqui la nostra història i quines experiències he viscut. Volia conèixer altres animals i recórrer món. Aquí ho tinc tot, però, a ells, no els tinc. He decidit tornar.

— T'entenc — va dir el mussol Ulls Rodons —. El més important a la vida és compartir-la amb els teus. Gràcies a tu, hem conegut aquest bosc; l'esquirol Dents Grosses ja no té por; el conill Orelles Llargues ha conegut el valor de l'amistat; l'ànec Bec Punxegut és acceptat tal com és, i jo he après a prendre decisions. A més, entre nosaltres s'ha creat una gran amistat. Vas voler emprendre aquesta aventura i ens vas animar a acompanyar-te. Ets un bon amic i sempre et recordarem.

El gat Romeu va agafar la motxilla, es va acomiadar dels seus amics i va anar cap a la gran porta on hi havia la serp. Aquesta ho va trobar estrany, ja que era el primer que en sortia. La serp sabia la diferència entre els dos mons que separava aquella porta.

El gat Romeu va arribar a la masia un diumenge de primavera. Els seus amics, en veure'l, se'n van alegrar i van començar a abraçar-lo. Li van fer moltes preguntes, ja que volien saber on havia estat, què havia fet i qui havia conegut. Havia tornat a casa seva.

- Fi -

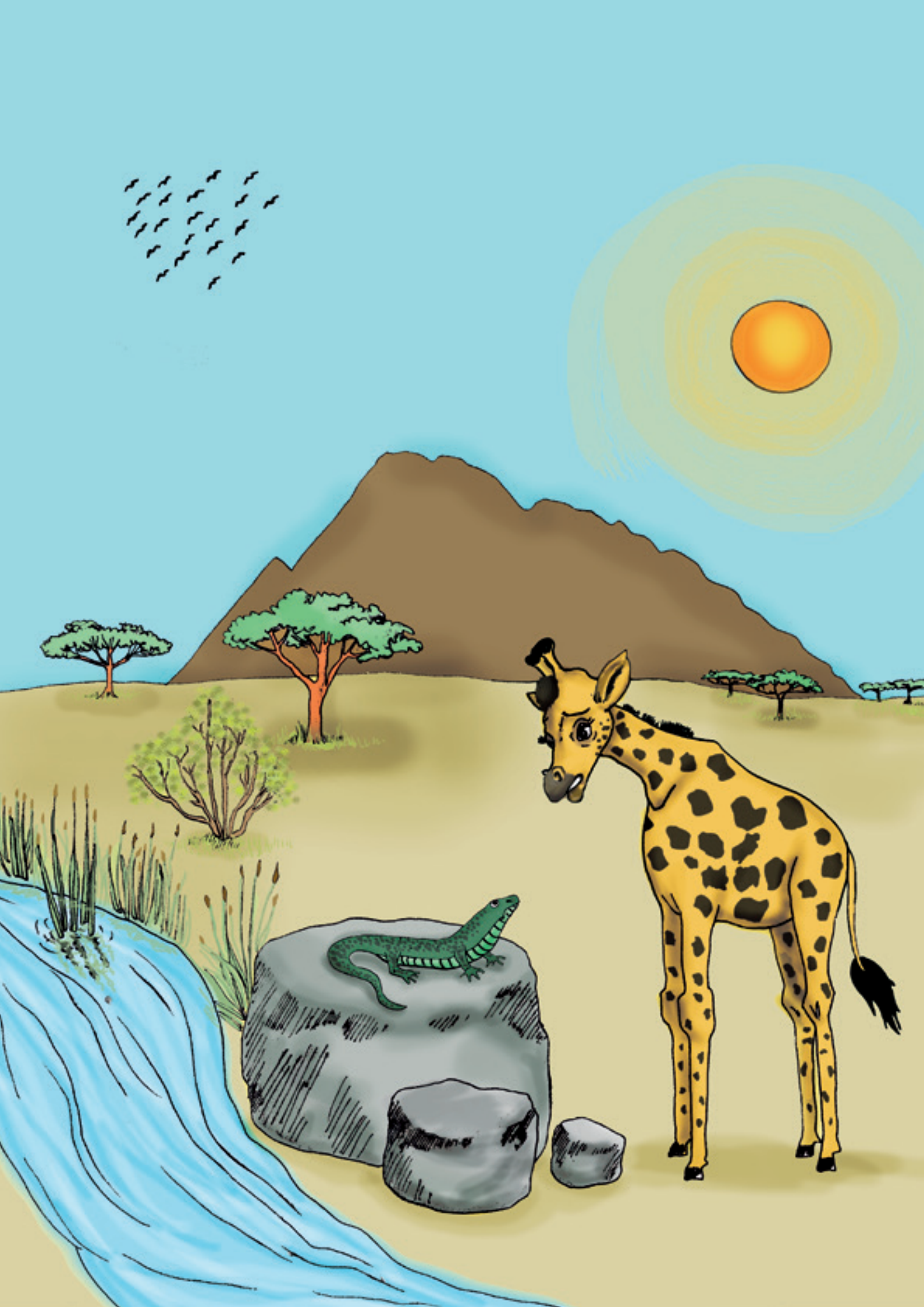

LA GIRAFA POPOTA I L'ARBRE SAVI

Hi havia una vegada una girafa que es deia Popota. De petita s'ho passava molt bé amb els altres animals, però a mesura que passava el temps el seu coll no creixia. Els seus amics se'n van adonar i van deixar de jugar-hi. La girafa Popota estava molt trista perquè ningú no volia jugar amb ella.

Una tarda, mentre tornava de banyar-se tota sola al riu, se li va apropar un llangardaix.

- Per què fas aquesta cara? —va preguntar-li.
- Estic trista perquè ningú no vol jugar amb mi. Com que tinc el coll curt, em veuen diferent.
- He sentit a dir que darrere d'aquelles muntanyes hi ha un arbre savi. Segurament, ell et podrà dir per què tens el coll curt.
- Estàs segur que aquest arbre m'ajudarà? —va preguntar-li la girafa Popota.
- Com a mínim ho has d'intentar —va respondre el llangardaix.

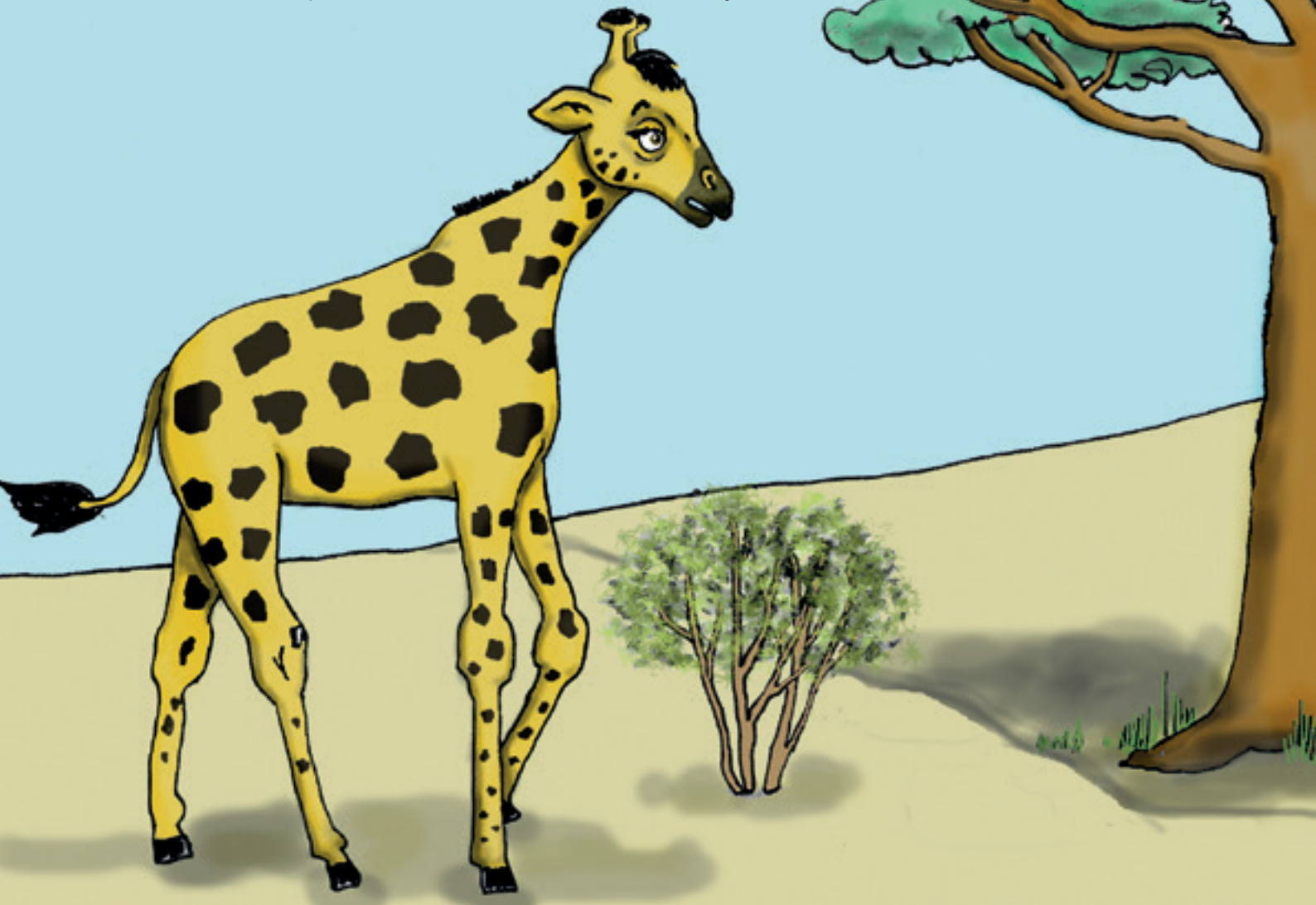
Aquella tarda, després d'estar pensant què li havia dit el llangardaix, va decidir que al matí següent emprendreia el camí per trobar aquell arbre. Al cap de cinc dies, un cop va haver travessat les muntanyes, va veure l'arbre que el llangardaix li havia descrit. Era un arbre gran, millor dit, enorme, com no n'havia vist mai.

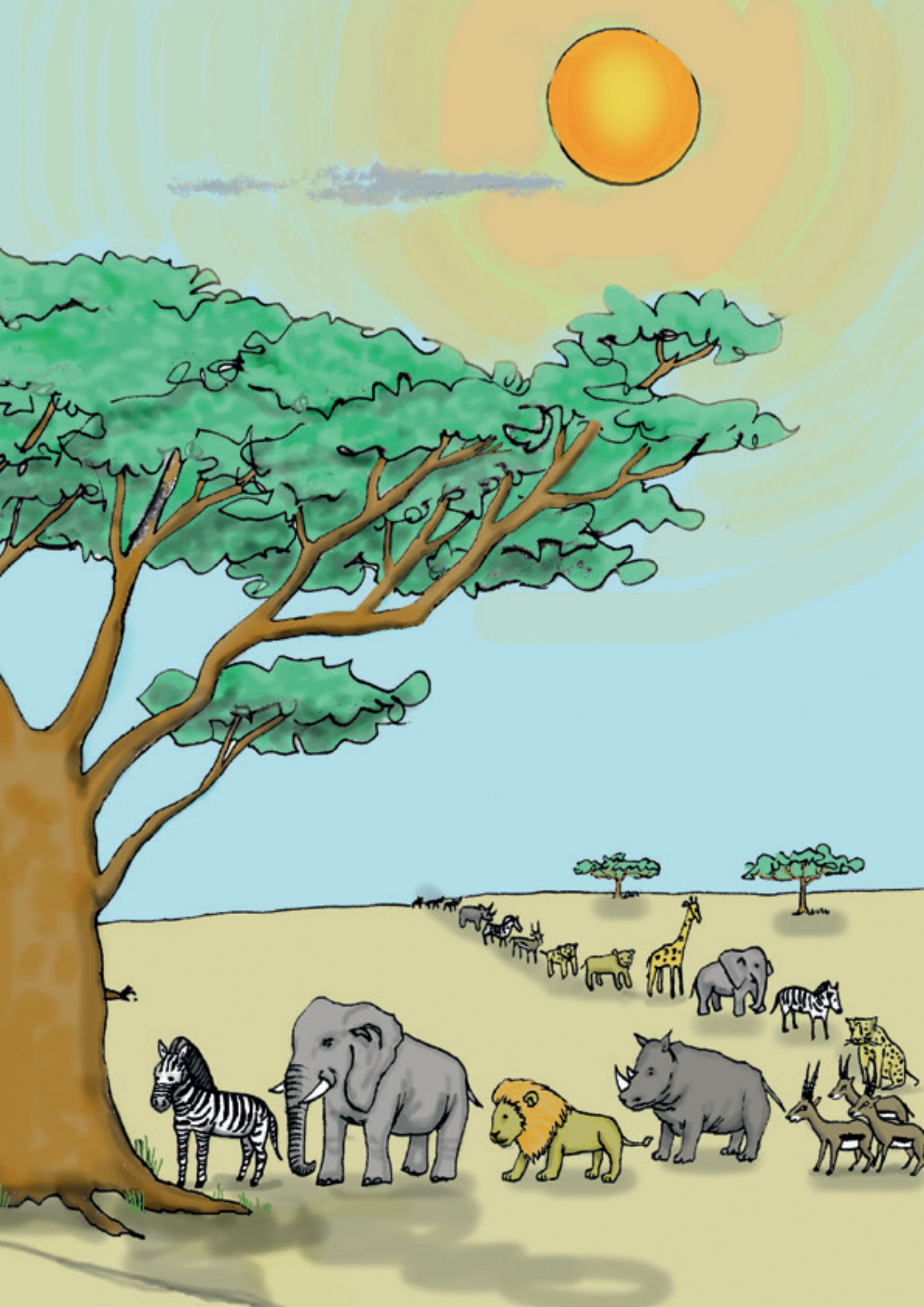
Quan faltava poc per arribar-hi, va veure una llarga cua d'animals.

Quan gairebé ja hi era, va preguntar:

— Què hi feu aquí tants animals?

— Esperem el torn, perquè l'arbre savi ens ajudi — va dir-li un elefant.

Van passar dues hores i encara feien cua. Feia molta calor, però cap animal marxava. Finalment, va arribar el seu torn.

— Sóc la girafa Popota. Sóc diferent de la resta de girafes perquè el meu coll és curt i no em volen tal com sóc. De petita tenia amics, però ara em veuen diferent i no volen jugar amb mi. M'han dit que ets un arbre savi. Et demano, si us plau, que m'ajudis a saber per què tinc un coll curt.

— Ser diferent no és cap problema —va dir l'arbre savi—. No em veus a mi? Sóc l'arbre més gran que hagi vist. Els altres t'han d'acceptar tal com ets i has de saber que tots som diferents. No hi ha ningú igual que la resta.

— Però em poso molt trista quan els qui jugaven amb mi no em volen ni veure. M'ajudaràs?

— Ho intentaré.

L'arbre va tancar els ulls i uns segons després li va dir:

— Segons tinc entès, les girafes mengen fulles. Veus les que hi ha a les meves branques? Les de més avall són verdes i amargues. En canvi, les de més amunt són madures i dolces. Si haguessis de menjar-ne, quines agafaries?

- Les de sota perquè no em costarà agafar-les.
- Però són verdes encara! T'hauries d'esperar unes quantes setmanes.
- Doncs, m'esperaré que madurin. A les de més amunt, no hi arribaria. De petita agafava les fulles que tenia més a prop mentre la resta de girafes s'esforçaven per agafar les de més amunt.
- Però aquelles eren més bones i madures!
- Sí, però jo no em volia esforçar i m'esperava que caiguessin soles.
- Em sembla que ja sé per què no t'ha crescut el coll
- li va dir l'arbre.
- Ah, sí? Diques, digues!
- Si de petita t'haguessis esforçat per agafar les fulles dels arbres, ara tindries un coll més llarg. Qui no s'esforça, no aconsegueix res.

La girafa Popota es va posar trista.

- I què puc fer per tenir el coll més llarg? — va preguntar-li ben amoïnada.
- Veus aquelles fulles? Intenta agafar-les.
- Ui, no podré.
- Com pots dir que no podràs agafar-les, si encara no ho has intentat? Has de creure que pots agafar-les. I si t'hi esforces, segur que ho aconseguiràs.

La girafa Popota va començar a intentar agafar-les amb la boca. Ho va intentar una vegada i una altra, però les fulles estaven massa enlaire. L'arbre li va dir que ho anés intentant, ja que havia d'ocupar-se dels altres animals que estaven fent cua, esperant el seu torn.

Es va fer fosc i la girafa Popota encara ho estava intentant. De tan cansada que estava, va decidir descansar unes hores. L'endemà, va continuar. Es va adonar que les fulles cada cop eren més a prop fins que al final ho va aconseguir.

— Ho he aconseguit, ho he aconseguit! He agafat les fulles! —va cridar la girafa Popota.

La resta d'animals, que l'estaven observant mentre feien cua, la van felicitar. La girafa es va adonar que, de tant esforçar-se, el coll se li havia allargat una mica.

En aquell instant, l'arbre savi li va dir:

— Has cregut en tu i ho has intentat fins que les has agafat. Aquests animals t'estan aplaudint i valorant l'esforç que has fet per aconseguir el teu objectiu. Què has après?

— He après que esforçar-se val la pena i que, si vull créixer, m'haig d'esparavilar tota soleta a fer les coses.

La girafa Popota li va donar les gràcies per haver-la ajudat i va tornar de seguida cap al seu poblat. Els seus amics, en veure-la arribar, no la van reconèixer. Els va explicar l'aventura amb l'arbre savi i es van disculpar per com havien actuat amb ella. Contents de tornar-la a veure, van decidir fer una gran festa per celebrar-ho.

L'endemà es llevaria sabent que, si volia tenir un coll com la resta de girafes, havia de continuar esforçant-se dia rere dia.

- Fi -

LA LLEGENDA DEL DRAC DRAGUI

Fa molts i molts anys, en el reialme de Montverd, hi havia un castell on vivia la princesa Elna. Li agradava sortir a córrer i jugar pels boscos del Rei, el seu pare, fins que un dia va anar tan i tan lluny que es va perdre. El Rei, molt preocupat en veure que es feia fosc i la seva filla encara no havia tornat, va ordenar a dos soldats que l'anessin a buscar.

Els soldats, després de molta estona, la van trobar.

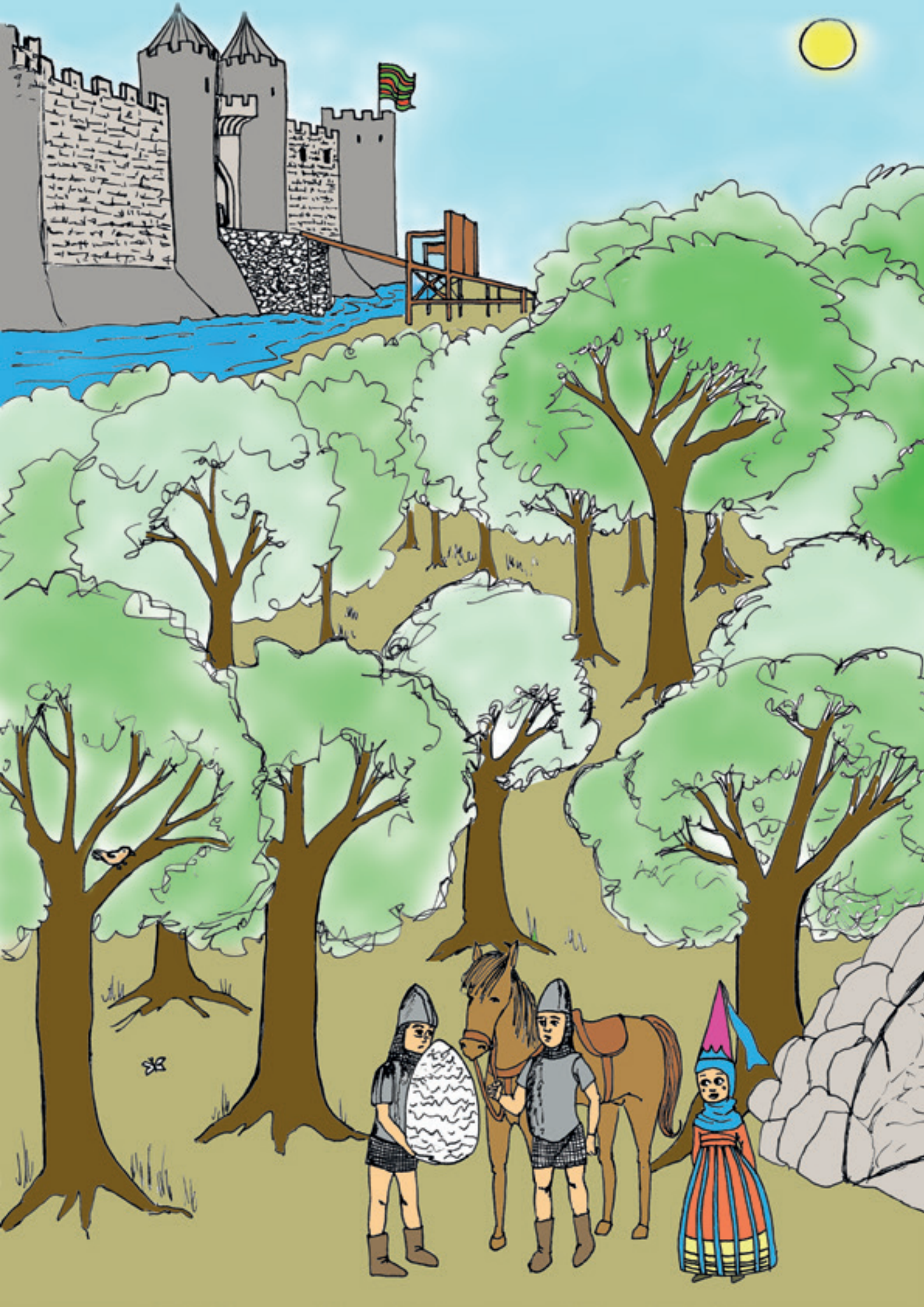
—El Rei estava molt preocupat en veure que no tornàveu. Què us ha passat?—va preguntar-li un d'ells.

—He vist una papallona de molts colors, com mai n'havia vist cap —va dir la princesa—. Ha entrat dins una gran cova i l'he seguida. A dins hi he trobat aquest ou. M'ajudeu a carregar-lo?

—Però, princesa, no sabem de qui és.

—Ja ho sé, però la cova és molt freda i l'ou necessita escalfor.

—D'acord, farem el que maneu.

En arribar al castell, el Rei es va posar molt content de veure-la i li va dir que no tornés a marxar sola. La princesa li va explicar què havia trobat.

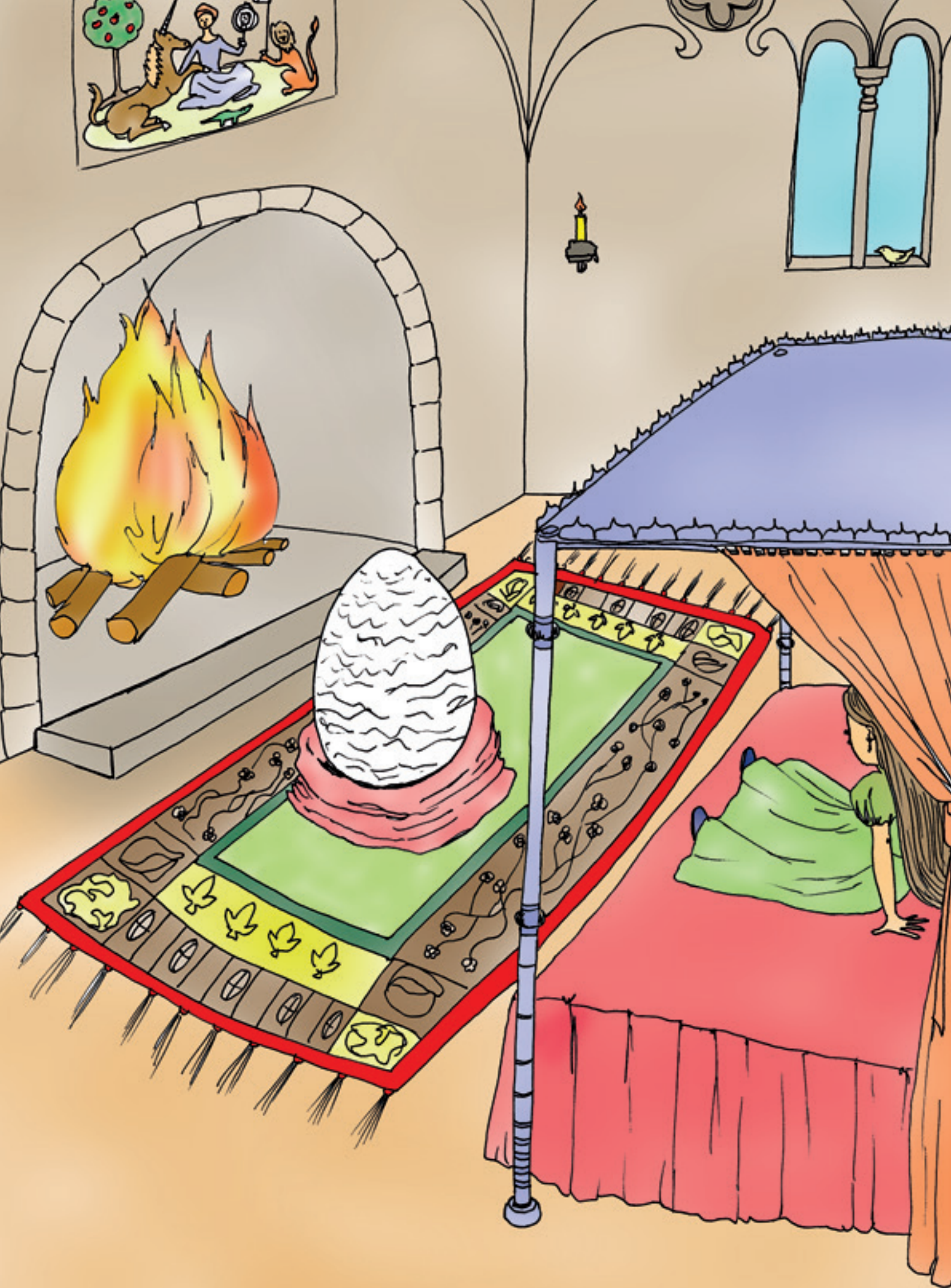
— Un ou? On l'has trobat?

— Dins una cova molt gran on feia molt de fred. El duré a la meua cambra per escalfar-lo.

— Ni parlar-ne, filla.

— Va, pare, si us plau...

La princesa va insistir tant que el Rei al final li va dir que sí i va deixar l'ou al costat de la llar de foc de la seva cambra.

Dues setmanes després, de l'ou en va sortir un drac. La princesa no sabia com dir-ho al seu pare. Al final li ho va haver de dir.

— Què? Un drac? —va dir el Rei.

— Oi que és maco? Dormirà amb mi a l'habitació!

— Però què dius? L'hem de portar on el vas trobar. Els dracs són perillosos. Demà al matí els soldats el tornaran a la cova. Després de la mort de la teva mare només faltaria que et passés alguna cosa a tu.

— Però allà fa molt de fred i no tindrà menjar. Aquí estarà calentó i el podrem alimentar. El cuidaré i serà la meua mascota. Sempre n'he volgut tenir una. L'ensinistraré com els cavalls que tenim.

— Un drac no és un cavall, filla.

De cop i volta el drac va començar a cridar.

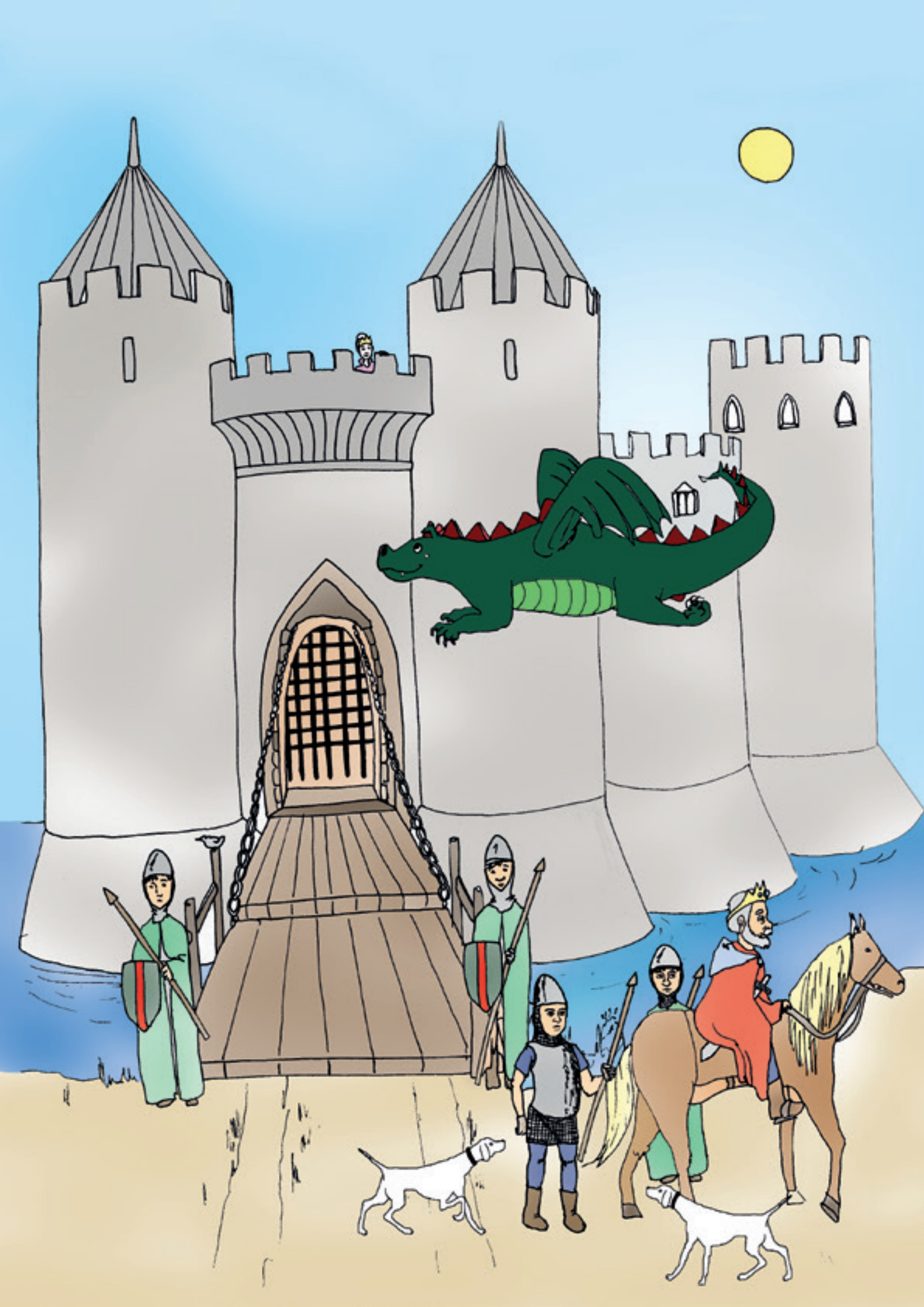
— Deu tenir gana —va dir la princesa—. Li aniré a buscar menjar.

El Rei va veure tan il·lusionada la seva filla que va deixar que el drac es quedés. Des que una malaltia molt greu havia posat fi a la vida de la Reina, la princesa havia estat molt trista i aquell drac li havia fet recuperar el somriure.

A partir d'aquell dia, la princesa va cuidar el drac, a qui va anomenar Dragui. Hi jugava i sortia a passejar amb ell. Al cap d'uns mesos, però, el Dragui ja no passava per les portes del castell, així que va haver de marxar, tot i que es va quedar ben a prop per poder jugar amb l'Elna i els seus amics.

Al cap d'un temps, estant de cacera, el Rei va sentir uns crits. Es va acostar al lloc d'on provenien i va veure una dama que havia caigut del cavall i es queixava de mal al peu. El Rei la va portar al castell per curar-la i, de tan bella i simpàtica que era, de seguida se'n va enamorar.

El Rei, que no volia separar-se'n, li va demanar que es quedés al castell fins que estigués del tot recuperada. De fet, estava tan enamorat que li volia demanar per casar-se, però els seus consellers, que eren molt savis, li van dir que no es podia pas casar amb una desconeguda.

Aquell mateix dia, ella li va dir al Rei que l'estimava i que s'hi volia casar. Ell, però, fent cas dels consells que li havien donat, li va dir que no podia. Llavors, la dama es va enfadar molt i, tot d'una, es va transformar en el que era en realitat: una bruixa dolenta!

— Us congelaré a tots! —va cridar mentre agafava la llança d'un soldat i la convertia en una escombra màgica.

Es va enlairar, va sortir per una finestra i va fer un encanteri que va deixar congelats tots els que eren dins del castell: el Rei, la princesa, els soldats, els cuiners...

Un pardal que volava prop del castell va veure què havia passat i ho va anar a explicar al Dragui. El drac es va posar molt trist i va començar a plorar.

Casualment, passava per allà un cavaller anomenat Jordi que venia de molt lluny per conèixer la princesa Elma i regalar-li un llibre pel seu aniversari.

— Què fa un drac com tu plorant? — va preguntar el cavaller.

El drac li va assenyalar el castell congelat.

— Oh, no! Hem de fer alguna cosa aviat! Si no, moriran tots congelats! Junts podem salvar el reialme — va dir al Dragui —, però el teu foc no té prou força per fondre el gel... Al poblat on visc conec un ancià que pot preparar una poció màgica per ajudar-nos. Som-hi!

El cavaller va pujar damunt el drac i van anar volant a trobar aquell ancià. De seguida que van tenir la poció, van tornar al reialme, el drac se la va beure i va deixar anar un foc mai vist que va fondre tot el gel. La bruixa, que encara rondava per allà, va veure com el gel es fonia i, enfadada, va tocar el dos a sobre de la seva escombra voladora per no tornar mai més.

El Rei, agraït, va nomenar el drac i el cavaller guardians principals del regne.

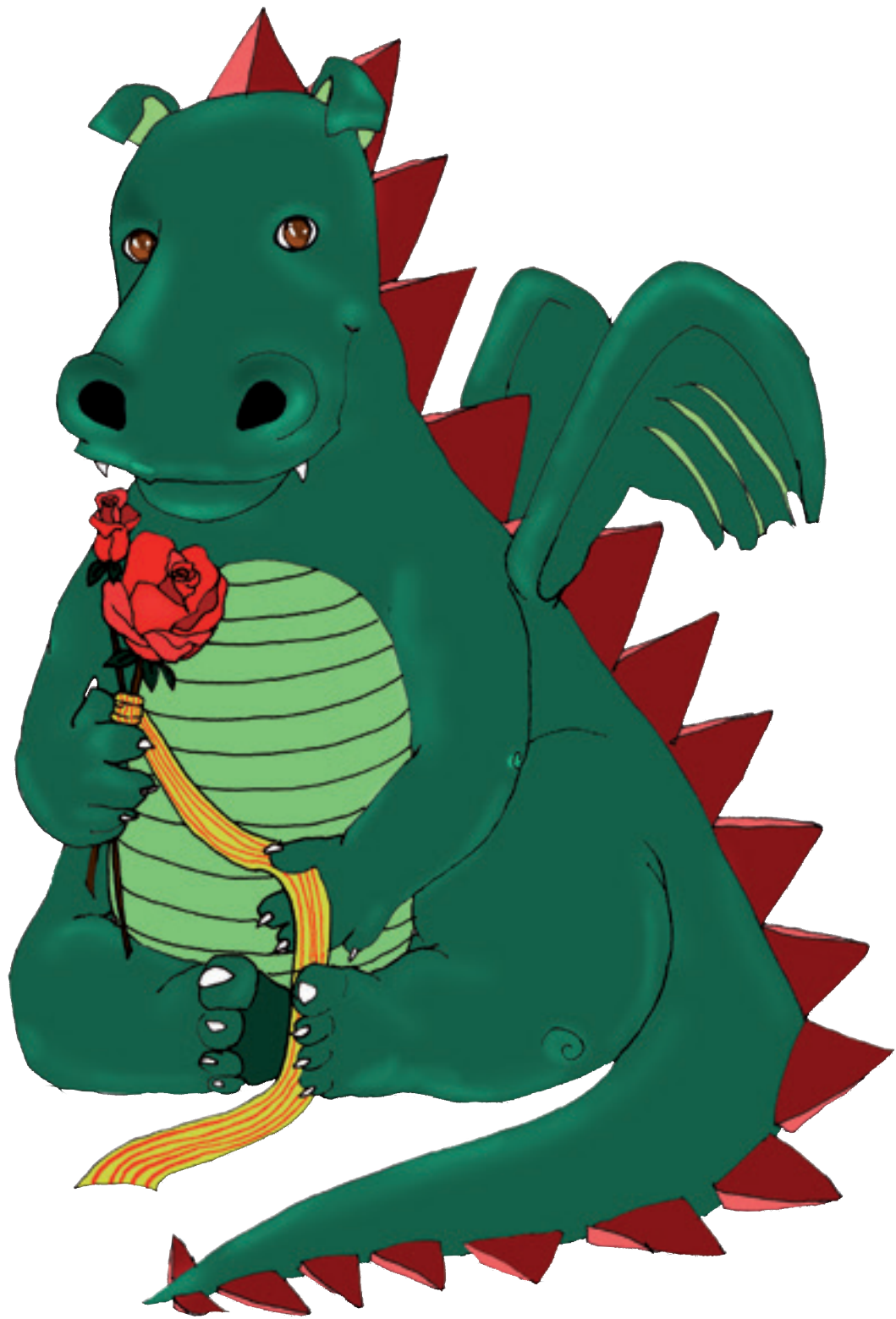

Uns anys després, el cavaller i la princesa es van casar i van ser molt feliços fins que un dia els seus cors es van aturar.

Allà on els van enterrar, hi van plantar un roser que durant tot l'any fa dues roses vermelles. Quan les tallen, els vilatans de Montverd, el dia següent, ja en troben dues més. Els savis diuen que l'amor del cavaller i la princesa era tan fort que encara és viu i és el que dona vida a aquest roser.

- Fi -

EL PASTISSER DE TORREGROSSA

Fa molts i molts anys, en el poble de Torregrossa, hi vivia un pastisser que es deia Josep. Sempre preparava els mateixos pastissets i, potser per això, feia una temporada que en venia ben pocs.

Un dia del mes de maig, un nen va entrar a la botiga i va demanar un pastisset de crema de cirera. En Josep li va dir que no en tenia.

— Si vol, jo podria escriure-li la recepta. I vostè el podria fer! —va dir-li ben decidit.

— Un nen m'ha d'ensenyar com he de fer la meua feina? A mi?, que vinc d'una important família de pastissers! Au, deixa'm treballar que tinc molta feina.

L'endemà, el nen hi va tornar.

— Bon dia! Voldria un pastisset de kiwi amb trossets de maduixa.

— Doncs, em sap greu, però no... no en tinc.

— No vol pas que li escrigui la recepta?

— Ja et vaig dir que tinc molta feina!

— Doncs... no veig que en tingui tanta. Al taulell encara hi té els dolços d'ahir.

Al cap de tres dies, el nen va tornar a la pastisseria. D'un petit cistell, en va treure un pastisset.

— Tingui, és per a vostè. Provi'l. És de xocolata i menta.

— Ves per on. Que em vols fer creure que l'has fet tu?

— Sí. Aquest matí, ben d'hora i d'amagat. L'he fet per a vostè. Li deixo damunt del taulell i me'n vaig, que m'han manat fer uns encàrrecs.

— Apa, doncs, no t'encantis. I estigues ben tranquil... no me'l menjaré pas.

En Josep va entrar a l'obrador i, al cap d'uns instants, ja tornava a ser a la botiga. En passar pel costat d'aquell pastisset, una olor de xocolata i menta el va fer aturar. Se'l va mirar, el va agafar i no va poder estar-se de fer-li una mossegada.

— Mmmmmmmmm, no està gens malament!

Amb els llavis empastifats de xocolata, va córrer a buscar el nen.

— Perdona, com et dius? —va demanar-li estufegant.

— Oriol.

— Escolta'm, qui ha fet aquest pastisset que m'has portat?

— Jo. Ja li he dit que l'he fet jo!

— A veure, a veure... i com has aconseguit que sigui tan bo?

— A la casa on visc, un dia vaig trobar un llibre molt antic ple de receptes. Com que m'agrada molt llegir i també sóc molt llaminer, de tants cops que me l'he mirat i remirat, em sé totes les receptes de memòria. M'agradaria tastar-les totes, però allà no em deixen cuinar i jo no en sé gaire de fer pastissets. Amb tots els estris que té a la pastisseria i la seva experiència, vostè faria uns pastissets deliciosos!

— Aquesta sí que és bona, Oriol! I tu em podries escriure les receptes perquè jo pugui fer-los i vendre'ls a la botiga? Últimament, ve molt poca gent i, si continuo així, hauré de tancar.

— I tant!, però amb una condició.

— Caram, que n'ets d'esparilat! Digue'm.

— Cada matí, dels pastissets que faci, me n'hauria de donar una vintena.

— Fet!

En Josep va decidir tancar la botiga uns quants dies. Volia fer els pastissets més bons que hagués fet mai ningú, gràcies a les receptes de l'Oriol. Sabia que li costaria temps i esforç, però estava convençut que valia la pena intentar-ho. Mentrestant, la gent del poble es preguntava què li devia passar al pastisser. Alguns deien que estava malalt. Altres, que havia tancat definitivament.

Al cap de quinze dies, en Josep va reobrir la pastisseria i va omplir el taulell de pastissets de tota mena. L'Enriqueta, una veïna del mateix carrer, va entrar a la botiga tot interessant-se pel pastisser.

— Que no es trobava bé, Josep? Feia dies que no olria.

— He estat enfeinat preparant nous pastissets.

— Sí. Ara que ho diu, ja veig que aquests són molt diferents dels que tenia! I fan una oloreta! De què són?

— Avui n'he fet de taronja amb panses, de maduixa amb vainilla i també de crema de pastanaga amb coco. Tingui, provi'n un.

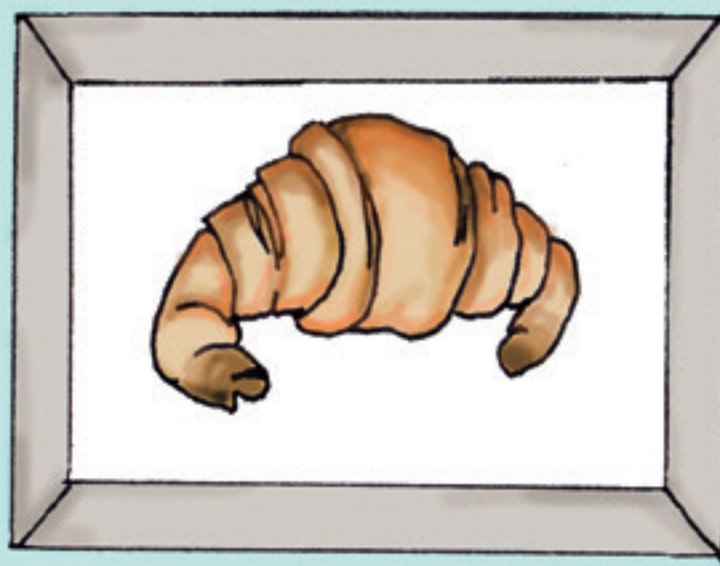
En tastar-lo, els ulls de l'Enriqueta es van obrir de bat a bat. Va tornar a fer una altra mossegada i una altra, fins que se'l va menjar tot sencer.

— Boníssim! No havia tastat mai un pastisset tan bo. Me n'enduré sis de cada. Sempre tindrà els mateixos?

— No! Cada dia en podrà tastar de nous. A més, vull fer una pastisseria saludable, que tothom en pugui gaudir.

— Renoï, em farà venir cada matí a buscar-ne! Diré a les veïnes que també vinguin a comprar-ne.

— I tant! Podreu comprar uns pastissets originals, nutritius i deliciosos, aptes per a persones celiaques i diabètiques.

TENIM
PASTISSETS
DELICIOSOS

MADURES
AMB NAIWON

CREMA
PASTISSERA

XOCOLATA
MENTA

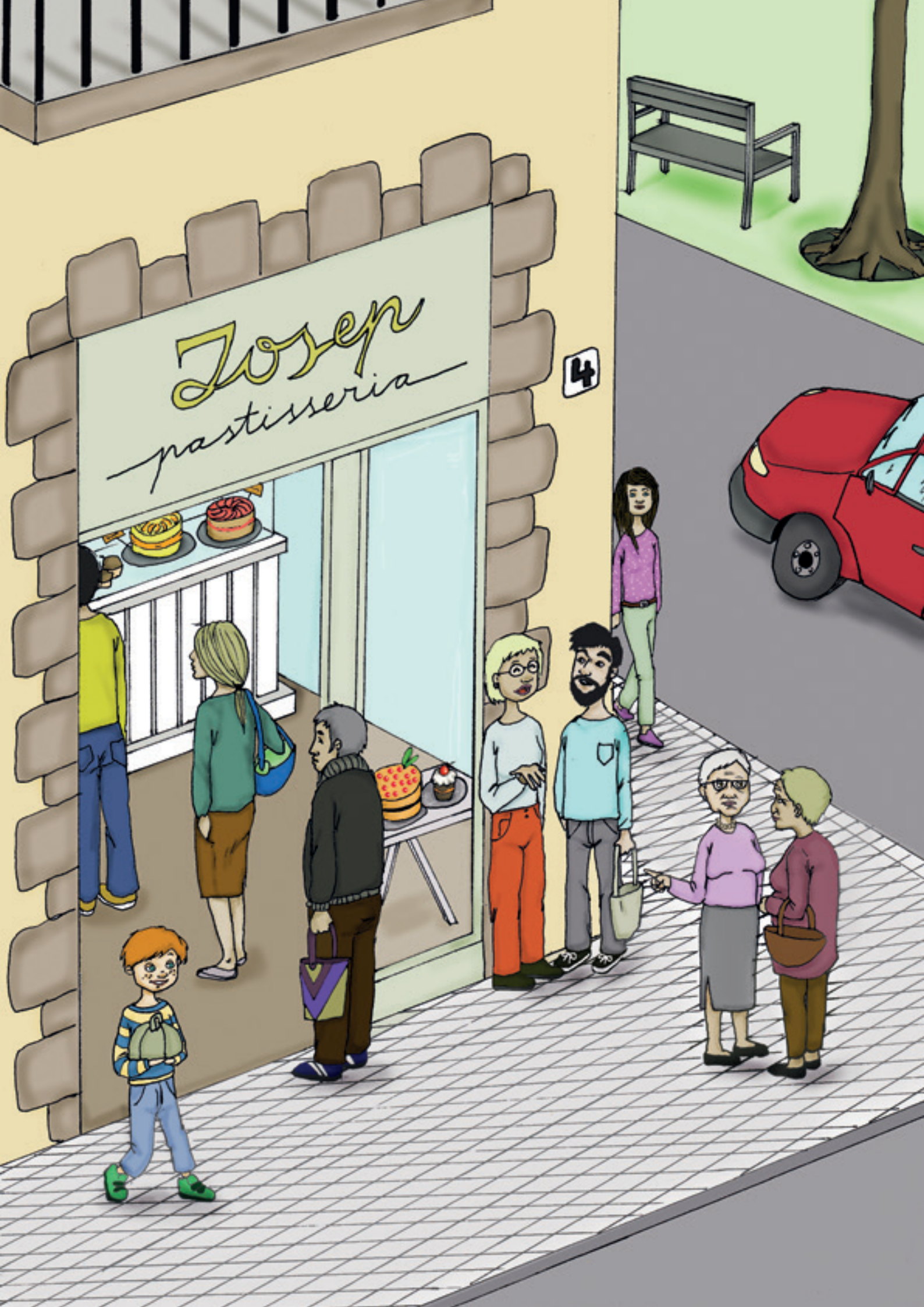
CREMA DE
TARONJA

Carrer avall, l'Enriqueta es va trobar la Maria, una amiga seva. Li va explicar que venia de cal pastisser i li va deixar provar un dels pastissets que havia comprat.

L'endemà, quan va obrir la botiga, ja hi havia sis persones fent cua. I totes van fer «Ohhhhh!» mentre en Josep anava col·locant els pastissets a l'aparador. A partir d'aquell dia, la botiga es va omplir de gent que volia tastar les delícies del pastisser.

Cada matí, abans que en Josep obrís la pastisseria, l'Oriol sortia per la porta del darrere amb els seus vint pastissets. El pastisser no entenia per què en volia tants (si se'ls menjava tots ell, li farien mal de panxa!), però estava tan enfeinat que mai no li ho preguntava.

En Josep es va fer tan famós que gent d'altres pobles i ciutats anava a Torregrossa a comprar aquells pastissets deliciosos. Fins i tot el rei d'aquell país va voler tastar-los i un dia va manar que anessin a buscar-n'hi una dotzena. En va quedar meravellat. Tan i tan meravellat que, per mitjà d'una carta, va comunicar al Josep que el nomenava pastisser reial i li demanava que es presentés a palau al cap de deu dies.

En Josep no s'ho podia creure i se'n va alegrar molt. L'endemà, ho va explicar a l'Oriol i ell, en canvi, es va posar trist.

— Però què et passa, Oriol?

— Si te'n vas al palau reial, no podràs fer els vint pastissets que m'emporto cada dia! Són per als nens i nenes que viuen amb mi. Tots hem perdut els nostres pares, ningú no es recorda de nosaltres i amb prou feines ens deixen sortir d'aquella casa. La nostra vida és força avorrida i aquests pastissets ens alegren el dia. I ara... ara, si decideixes marxar, els trobarem a faltar. Saps que quan arribo a casa ja esperen els teus pastissets?, i un cop ens els hem menjat, intentem endevinar els gustos dels que faràs l'endemà?

Palau Reial
Torregrossa

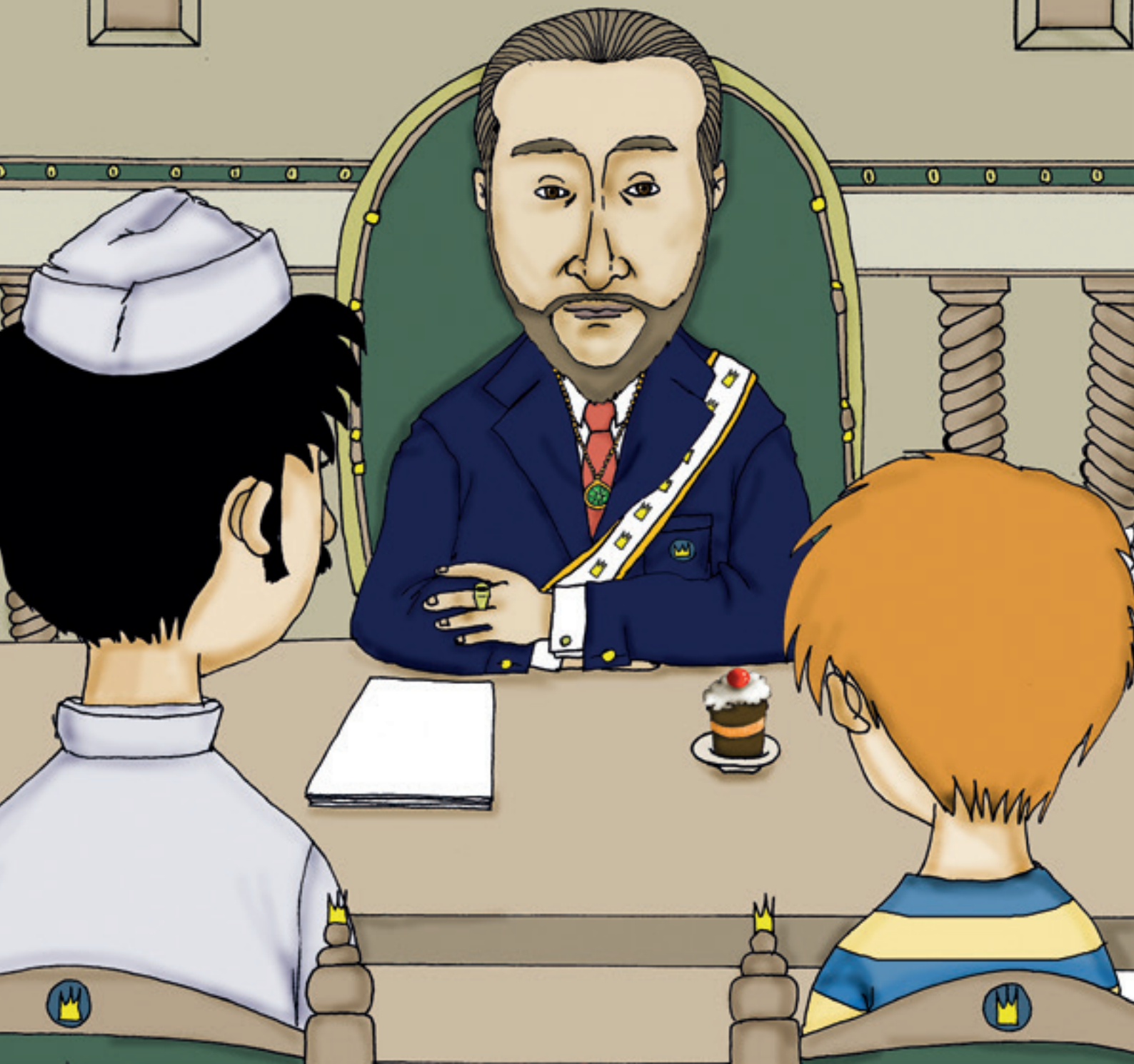
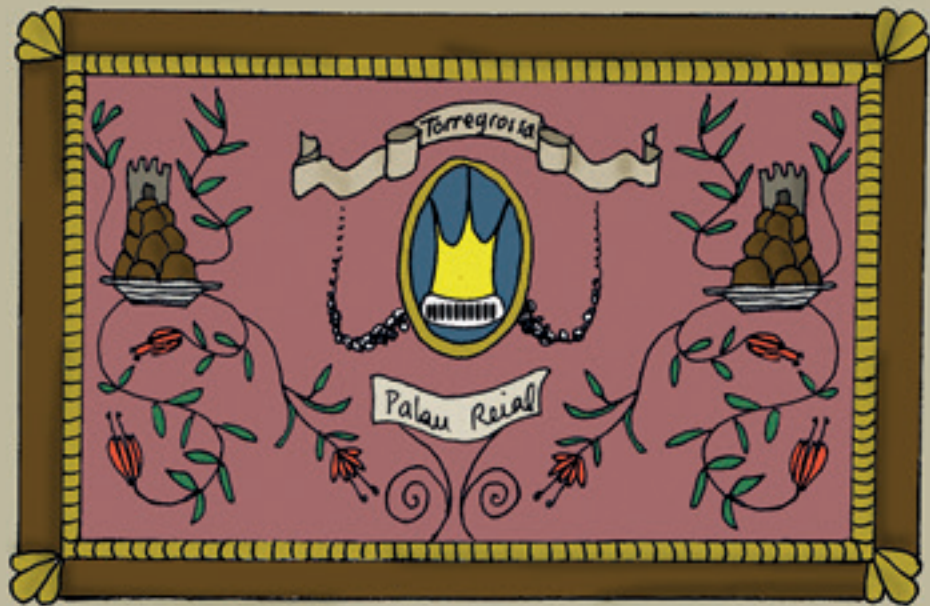
En Josep no sabia què dir, però acabava d'entendre per què l'Oriol s'enduia tants pastissets cada dia. Havia de trobar una solució per continuar fent dolços per a tots aquells nens i nenes sense deixar passar la gran oportunitat de convertir-se en el pastisser reial.

Arribat el dia de presentar-se davant del rei, el pastisser va demanar a l'Oriol que l'acompanyés. Quan van ser al seu davant, en Josep va dir:

— Majestat, estic molt content que m'hagueu escollit per ser el pastisser reial, però necessito el meu equip d'ajudants. Sense ells no puc fer bé la meva feina. Cal que mengin, dormin al mateix palau i portin roba neta cada dia. Aquí, al meu costat, m'acompanya un d'ells.

Al rei li va semblar bé aquella condició i, gràcies al pastisser de Torregrossa, aquells nens i nenes van començar una nova vida. Des d'aleshores, tots ells van ser els encarregats d'ajudar-lo i de tastar aquells pastissets deliciosos.

- Fi -

EL TRESOR DEL PIRATA FERRIC

Hi havia una vegada un pirata que es deia Ferric. Era el capità del seu vaixell i, juntament amb la seva tripulació, buscava un gran tresor amagat en una illa de l'oceà Atlàntic. Segons deia, aquella troballa els convertiria a tots en homes molt rics, però ja feia més de cinc anys que buscaven i no havien trobat res de res!

Malgrat tot, el capità Ferric no es rendia i estava disposat a seguir cercant el tresor costés el que costés.

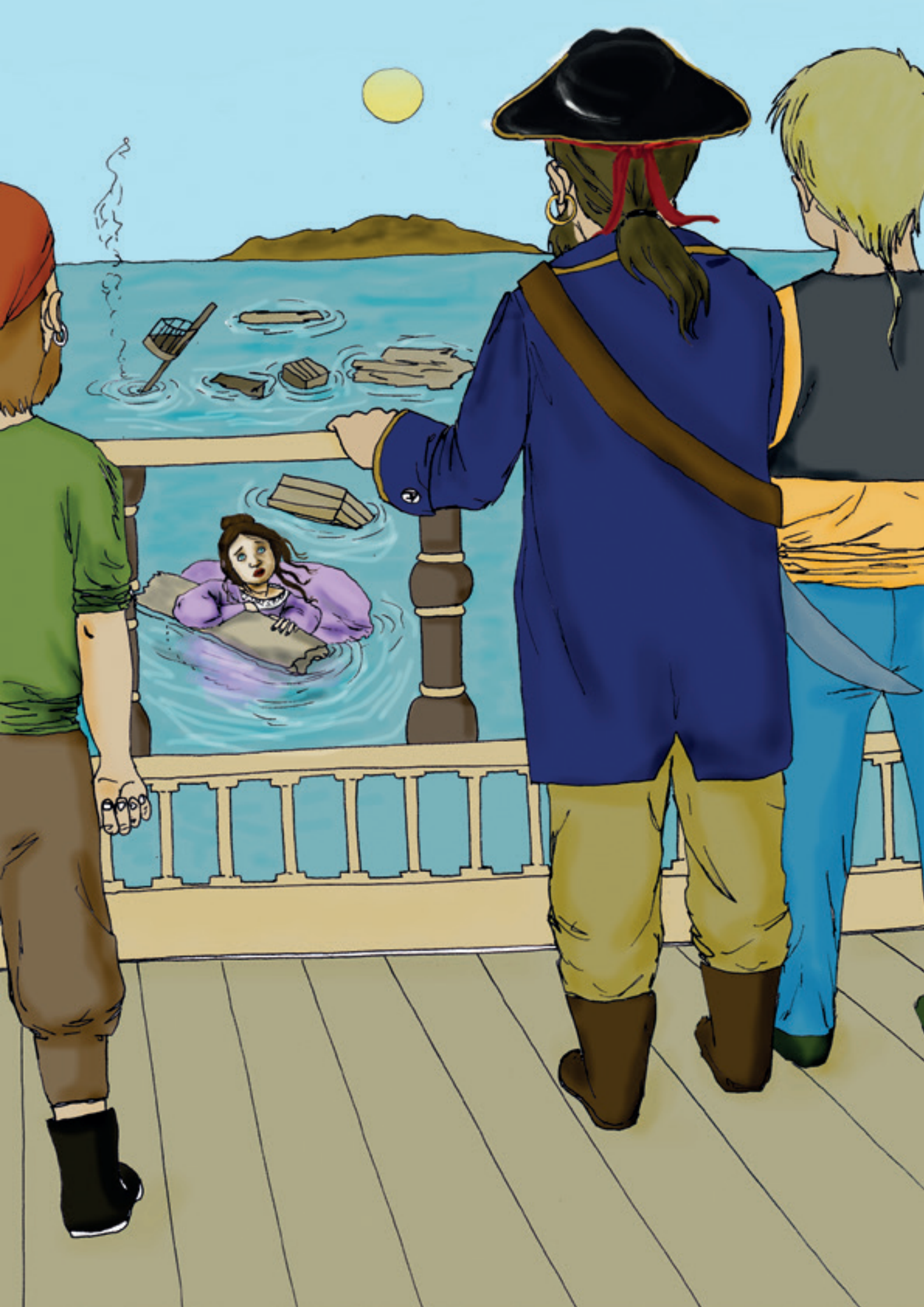
Ara bé, cada cop estava més enfadat per no trobar-lo. Un dia, després d'una forta tempesta, un dels pirates va veure les restes d'un naufragi i s'hi van apropar. Quan van ser a tocar de les fustes que suraven, van veure una noia agafada a un tauló que demanava auxili:

— Com et dius? —va cridar el capità Ferric des del vaixell.

— Clàudia —va respondre.

— Dona'm un motiu per acollir-te a bord.

— Soc molt intel·ligent.

— Vaja... Molt intel·ligent? Tant com per trobar tresors? Fa cinc anys que en busco un. Creus que em pots ajudar a trobar-lo?

— Segur que sí —va contestar la Clàudia, a qui li feien molta por els pirates, però sabia que, si no la salvaven, al mig del mar tenia poques probabilitats de sobreviure.

Aquella resposta va agradar al capità Ferric, que va acceptar que pugés al vaixell i li va oferir menjar i beure perquè es refés.

Al cap d'una estona, quan la Clàudia ja estava una mica recuperada, el capità Ferric li va explicar:

— Fa anys que busco un tresor i, si ets tan intel·ligent com dius, hauràs de trobar-lo.

— Deixa'm sis dies i et diré on és el teu tresor —va assegurar la noia.

— I ara! Què em dius? Fa anys que el busco i no he tingut pas sort. Ara, amb tant poc temps, tu em diràs on el puc trobar? Mira que, si m'enganyes, et llançaré a l'aigua i seràs l'aperitiu dels taurons!

La Clàudia, de fet, no en tenia ni idea d'on podia ser aquell tresor, però intuïa que ben aviat vorejarien la costa i comptava escapar-se tan bon punt veïés terra ferma.

Així, doncs, va decidir fer veure que rumiava on era el tresor, mentre tafanejava el vaixell per dins. Era la primera vegada que trepitjava una nau pirata i es va adonar que estava en molt bones condicions! I no només això, sinó que la tripulació feinejava a tota hora i semblava que s'avenien molt! Allò la va sorprendre. Sempre havia sentit a dir que els pirates eren dolents, mandrosos, bruts i malparlats, però aquells no ho semblaven pas. No paraven de treballar, reien, anaven ben nets... l'havien salvada i la tractaven molt bé! Només el capità li havia semblat una mica poca-solta amb allò de voler llançar-la al mar...

Va decidir parlar amb cadascun dels pirates i va descobrir que tots ells estaven molt contents del capità. Tots coincidien que era molt bo, que sempre s'havia portat molt bé amb ells i que feien tot allò que els manava perquè confiaven plenament en ell. La Clàudia es va quedar molt parada, a ella no li havia semblat pas gaire agradable!

Parlant amb uns i altres, va saber que el capità Ferric els havia acollit en el seu vaixell quan no tenien res per menjar, o quan ningú els donava feina ja que havien comès alguns robatoris temps enrere.

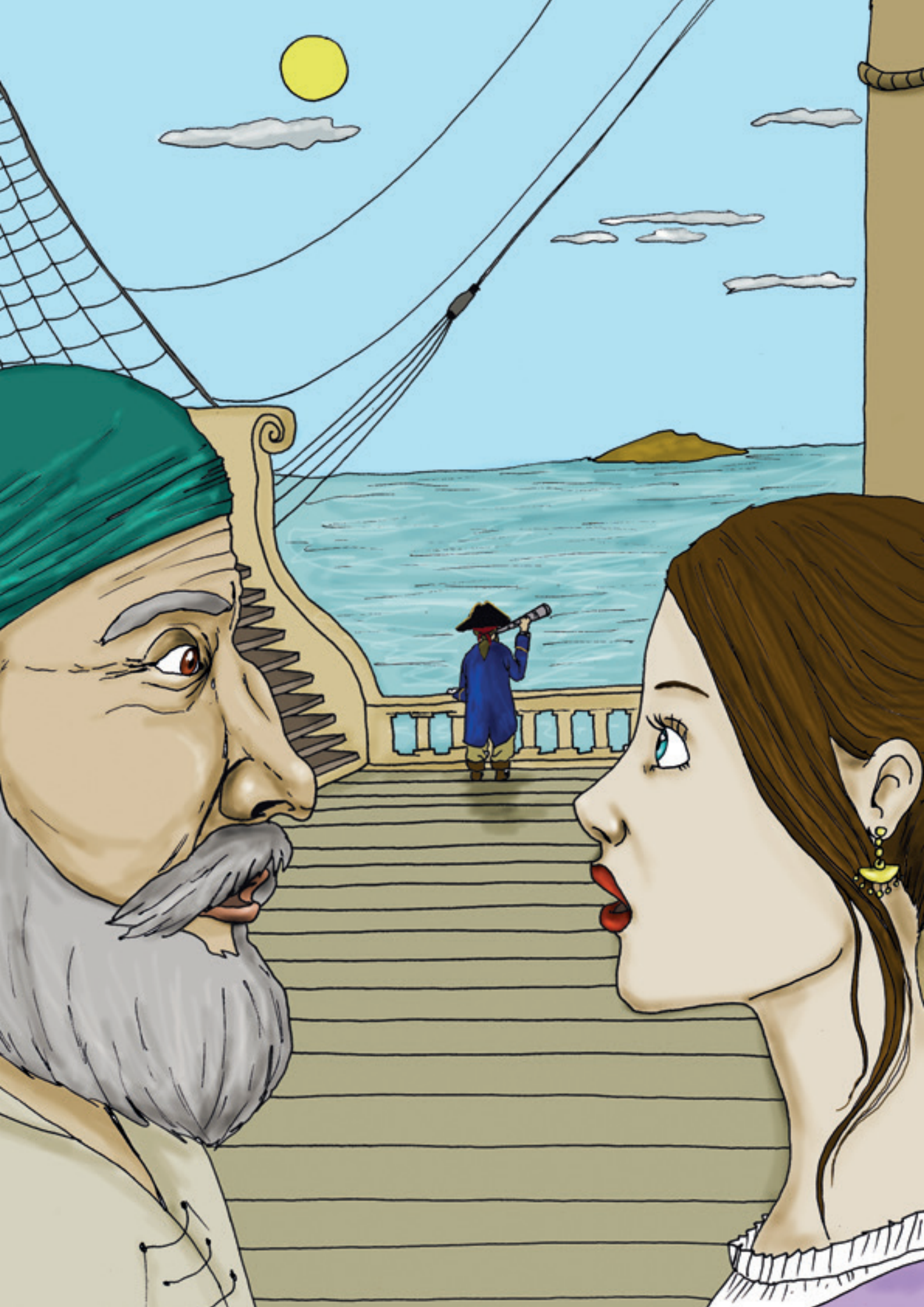
Un pirata d'avançada edat se li va acostar i li va dir que coneixia bé el capità i estava segur que només tenia al cap trobar el tresor per no pensar en la desgràcia que havia patit en perdre la seva família anys enrere. Ja feia uns quants anys que en Ferric havia comprat aquell vaixell i, amb el temps, l'havia anat reformant mentre acollia persones que l'acompanyessin a buscar el tresor somiat.

Durant cinc dies, la Clàudia va poder parlar amb tota la tripulació i, de mica en mica, va anar descobrint on era aquell tresor que durant tant de temps havia buscat el capità Ferric. Va decidir que no fugiria i, al migdia del sisè dia, el capità va preguntar-li si havia descobert on era el tresor que buscava.

— Sí.

— Què dius ara! Com pot ser que ho sàpigues? Digues-m'ho i marxem ara mateix a buscar-lo! Vols un mapa de l'oceà? —va exclamar esverat en Ferric.

— No em cal —va dir la noia.

—I doncs? I com hi arribarem?

—El tresor es troba en aquest mateix vaixell.

—Però què t'empatolles? Ja et vaig dir que no m'en-ganyessis! En aquest vaixell no hi ha cap tresor. Me'l conec pam a pam! Parla o et llançarem als taurons.

—Sí, parla! —van cridar els altres pirates, tan desconcertats com el capità.

—Aquests dies he pogut comprovar que el tresor que busques el tens al vaixell. És la teva tripulació! Ells són el tresor, et seguirien allà on anessis i farien tot el que els diguessis perquè confien en tu. Per a ells, ets una persona molt important, que els dona seguretat i protecció. Ets una persona valenta... ets el seu guia. Quants anys fa que naveguen amb tu?

—Més de cinc —va respondre en Ferric, que semblava haver-se quedat sense paraules.

—Has procurat donar-los menjar i un llit, els has protegit amb les teves decisions i t'has arriscat pensant en ells...

—I què vols dir amb tot això?

—Per a ells ets la millor persona que han conegut. Ets el seu tresor. No et segueixen per trobar cap botí, sinó perquè amb aquesta recerca omplies d'il·lusió les seves vides. Quan estaven tips de passar penúries, de ser maltractats o d'estar sols, quan no sabien què fer amb la seva vida, tu els vas donar una oportunitat. Cap d'ells t'abandonaria. —La Clàudia va callar un moment—. Tens família, capità?

—No —va respondre en Ferric. Tenia una dona i un fill, però van morir en un accident.

—Doncs, mira bé aquests homes que tens aquí davant. Ells s'han convertit en la teva família, en el millor tresor que puguis tenir. No busquis fortunes que no existeixen perquè al vaixell tens el que fa anys que busques

—La llancem als taurons? —va interrompre un dels pirates.

En Ferric, després d'un llarg silenci, va dir:

—No, deixeu-la. Té tota la raó. Des que la meua dona i el meu fill van morir, m'he capficat en un botí que ni tan sols sé si ha existit mai... Us he fallat i us demano perdó.

—Perdó, capità? Per què? —va dir-li un altre pirata. Ja has sentit la Clàudia. Ens has tractat molt bé des del primer dia i, gràcies a tu, ens tenim els uns als altres i hem viscut aventures inolvidables. Oi que sí, pirates?

—Sí!!!! —van cridar tots junts.

—Però, ara que hem descobert que el nostre gran tresor és l'amistat, què farem? —va preguntar el capità a la Clàudia.

—Tinc un idea! —va dir la noia—. Pertanyo a una família important de comerciants. Necessitem vaixells grans com aquest i mariners experts que conequin

els mars i oceans com vosaltres. Podríeu treballar amb nosaltres i no us faltaria de res.

Després de parlar-ho amb la resta de pirates, el capità Ferric va dir:

— Tracte fet!

I aquella mateixa nit, tots junts van celebrar la descoberta del tresor que buscaven i el canvi de rumb en les seves vides.

- Fi -

EMPRESES I ENTITATS COL-LABORADORES:

AGUSTÍ MORERA DENTISTES: Trenta-cinc anys dedicats a la salut buco-dental. El nostre compromís, la teva salut.

APPER: Emmagatzematge, manipulació i transport del seu producte amb total responsabilitat. Apper és la seva logística personalitzada.

ARTIDOLÇ: Som una pastisseria especialitzada en l'elaboració i venda de productes dolços i salats artesans, naturals i de qualitat. Especialitzats en l'elaboració de tot tipus de pastissos. També oferim un servei de catering amb una gran varietat de productes, personalitzable i al gust dels nostres clients. És la solució ideal per a les cerebracions familiars i d'empreses. Els nostres productes són el resultat de l'esforç i la il·lusió de fer allò que més ens agrada. Estem ubicats a les Franqueses del Vallès, on tenim el nostre obrador i una botiga oberta els caps de setmana i festius. A la nostra botiga també hi trobaràs pa artesà els caps de setmana.

AUDIFORM: La nostra principal activitat es centra en la realització d'auditories de comptes anuals i en treballs de revisió i verificació d'altres estats financers o documents comptables.

AULA, FORMACIÓ DE FUTUR: Classes personalitzades, classes particulars, tutories i seguiment, deures, taller de lectura, reforç, aprenentatge i lectoescriptura.

BOPLA: Empresa dedicada a la fabricació, disseny i venda d'envasos i vials de plàstic, que utilitza materials com el polietilè, el polipropilè i el PET. Els envasos estan destinats a empreses nacionals i multinacionals dels sectors de la perfumeria, cosmètica, dietètica, farmàcia i detergència.

CAN FONT SERVEIS IMMOBILIARIS: Som una empresa jove, activa i dinàmica constituïda el 2004 i renovada al 2014. Estem a Les Franqueses i a Llinars. Volem ser un punt de referència en el sector immobiliari i ajudar a simplificar la vida a tots els nostres veïns amb un bon assessorament. Gestionem tot tipus d'immobles. Sabem com ajudar-te.

CENTRE MÈDIC SANT PONÇ: Realitzem revisions mèdiques per a tot tipus de certificats oficials (carnets de conduir, llicència d'armes, llicència per a animals perillosos, etc.). Som un centre especialitzat en medicina esportiva acreditat pel Consell Català de l'Esport.

COEMMO: Fabriquem solucions d'emalatge i packaging personalitzat des de fa més de 30 anys. Fem troquelat i impressió digital en gran format sobre suports flexibles o rígids, amb combinació amb materials plàstics, espumes, papers, cartró o teixits, per crear la solució més adient a cada aplicació o necessitat.

ESPINALER: Espinaler és una empresa vilassarenca amb 120 anys de trajectòria, que compta amb una àmplia gamma de conserves gurmet i productes per l'aperitiu. Entre els productes Espinaler hi ha conserves de peix i marisc, conserves vegetals, vermut, patates, olives i la coneguda salsa Espinaler. La marca manté la taverna tradicional que data de 1896, situada a la façana marítima de Vilassar de Mar. A més, també compta amb una botiga – taverna situada a la zona industrial, que va ser reconeguda com a Millor Botiga Gurmet Especialitzada d'Espanya 2012.

FERSIX SERIGRAFIA: Ens dediquem al vestuari i protecció laboral, esportiu i promocional, així com a la seva personalització.

FUNDACIÓ ESPAVILA: Treballem per fomentar els valors de la cultura de l'esforç en general dins la nostra societat amb finalitats educatives, d'aprenentatge i humanes; així com la recerca i difusió d'estudis i tècniques de motivació. Oferim "Xerrades sobre valors", "Ajudes a persones sense recursos" i les "Beques Educar Fomentant l'Esforç", entre altres activitats.

GASOS FELMAR: Empresa dedicada a la comercialització, recàrrega, retimbrat d'extintors de CO₂, pols ABC i aigua. Recàrrega de botella alimentària i servei directe (bar a bar) i hosteleria per les botelles dels tiradors de cervesa.

GRUP AUTOMÒBILS BERTRAN: Venda, distribució, reparació i manteniment de vehicles nous i d'ocasió de les marques Opel, Skoda, Honda i Hyundai. També corredoria d'assegurances.

HIDRALAIR: Empresa de subministraments industrials de referència ubicada a Vilanova del Vallès. El nostre objectiu és prestar serveis d'alt valor afegit i millorar els subministraments a professionals, pimes i multinacionals de Catalunya i la resta de l'Estat Espanyol.

JORDI MUNTAL LEIS fotografia: Som un equip dinàmic i professional que des de 2003 oferim tot tipus de serveis fotogràfics tant a particulars com a empreses. Reportatges d'estudi, serveis de vídeo, ampliacions gran format, murals, fotomuntatges, imatge empresarial per xarxes..... Podem oferir serveis en tot el procés fotogràfic, des de l'elaboració del projecte, la producció, presa d'imatge fins a la impressió.

LA CAIXA: L'Obra Social "la Caixa" desenvolupa programes que promouen la participació dels ciutadans en pràctiques culturals per tal de facilitar el seu desenvolupament personal i el del seu entorn social. La Fundació Bancària "la Caixa" ha estat, està i continuarà estant compromesa amb l'educació.

PAREX GROUP: Un dels referents de solucions especialitzades en el sector de la construcció a nivell mundial. Amb presència a més de 21 països s'especialitza en 3 línies de negocis: solucions per a façanes, solucions per a col·locació de ceràmica i solucions per al tractament del formigó.

PER-PACK: Empresa dedicada a dar soluciones de alta calidad a las diferentes necesidades de embalaje con film retráctil. Suministramos maquinaria de embalaje y films específicos que resuelven la gran mayoría de aplicaciones requeridas. Representamos en exclusiva para España, las marcas Hugo Beck, Smipack y Bolloré.

POLITRACTOR: Carretons elevadors i plataformes de manteniment. Venda, lloguer i servei de maquinària de manutenció industrial des de 1970.

SAIT ABRASIVOS: Fabricació i transformació d'abrasius per a la indústria metal·lúrgica, parquet, fusta, pintura, plàstic, vidre, carrosseria de l'automòbil, camions, nàutica, marbre, pedra natural i construcció.

SEBASTIÀ LLORENS, S.L.: És una empresa familiar amb més de 60 d'anys d'experiència en el sector del medi ambient, que ofereix als seus clients solucions integrals per a la gestió dels residus que generen optimitzant el seu procés de producció per tal de fomentar el reciclatge.

SOREA: Empresa especialitzada en la gestió de tots els processos del cicle integral de l'aigua als municipis, orientada en la qualitat, la innovació, la professionalitat i el desenvolupament d'un model sostenible i de vocació social com a eixos estratègics.

TEXTPRINT: Som una empresa familiar i industrial tèxtil. Ens dediquem a l'estampació de teixits elàstics per la moda Bany, els seus complements i la corseteria. També fem estampació de teixits naturals i viscoses per moda. El nostre equip de disseny col·labora amb els nostres clients, aportant tendència i novetats. Com a indústria tenim molt clar el nostre compromís amb el medi ambient, ens involucrem en projectes de millora i estalvi energètic, així com en la compra de maquinària d'última generació.

AJUNTAMENT DE LES FRANQUESES DEL VALLÈS: Creiem que una de les formes de potenciar la cultura al nostre municipi és a través de la lectura. Per això donem suport a aquest projecte literari tot posant el nostre granet de sorra. Mitjançant la lectura i l'educació aconseguirem avançar com a comunitat. L'una i l'altra són, i volem que continuïn sent-ho, els eixos vertebradors del nostre municipi.

Francesc Colomé i Tenas, alcalde de les Franqueses del Vallès

AJUNTAMENT DE LA GARRIGA: Saber llegir, llegir per aprendre i adquirir gust per llegir és fonamental pel desenvolupament integral de la persona. La lectura estimula la creativitat i la imaginació, permet conèixer històries i inventar-ne de noves. Des de l'Ajuntament de la Garriga ens agrada donar suport a qualsevol iniciativa que fomenti l'hàbit lector i estem molt contents d'haver-nos sumat a aquesta iniciativa. Gràcies per la feina feta!

Meritxell Budó i Pla, alcaldessa de la Garriga

AJUNTAMENT DE GRANOLLERS: Fer descobrir i aficionar els més petits en la lectura és una de les aventures més apassionants i enriquidores. Un tresor que els acompanyarà tota la vida i els obrirà una finestra al món. Iniciatives com "Cap nen/a sense conte" són tan lloables com necessàries. Estem contents de poder-hi participar i us animem a seguir sumant complicitats.

Josep Mayoral i Antigas, alcalde de Granollers

AJUNTAMENT DE LLIÇÀ DE VALL: Per un ajuntament promoure la lectura i fer que sigui divulgada és una de les coses més dignes que aquesta institució pot fer. La lectura i l'educació ens ajuden a obrir els ulls al món. Enhorabona per la iniciativa i gràcies per comptar amb nosaltres en aquest projecte il·lusionant.

Xavier Serrate Cunill, alcalde de Lliçà de Vall

AJUNTAMENT DE TORREGROSSA: Potenciar la lectura des de ben petits és una iniciativa que pretenem impulsar. Amb aquesta publicació volem ajudar i contribuir a què el gust per la lectura arribi a tots els infants i estimular així la seva creativitat i imaginació alhora que vagin adquirint el plaer de l'aventura de llegir. Per aquest motiu, donem suport a aquesta iniciativa, que desitgem que sigui del vostre agrat.

Josep M Puig i Vall, alcalde de Torregrossa

Contes i llegendes

Agraïments:

